

ladt og forbudt Benyttelse af andres Værker, kan denne næppe angives mere bestemt end her. Afgørelsen maa her paa et Stør over, om et væsentlig nyt og selvstændigt Arbejde er frembragt. Naar flere fremmede Love indeholde mere specialiserede Bestemmelser om, hvilke Samarbejder der ere til-ladte eller forbudte — jfr. norsk Lov § 13 sammenholdt med § 12, ungarisk Lov § 46 og til Dels tykt Lov § 46 og belgisk Lov Art. 17 (alle angaaende Musikværker) samt det russiske Censurreglement af 1886 Art. 17—19 — er dette næppe anbefalelsesværdigt, da det er saa at sige umuligt at give en fyldestgørende Formulering af saadanne Regler.

Til §§ 14 og 15.

Den begrænsede Udgang til Benyttelse af andres Værker paa de særlige Maader, som i disse Paragraffer positivt hjemles, bør kun tilstaa, naar Værket tidligere har været udgivet og derved af Forfatteren er fremlagt for Offentligheden. Mere eller mindre tilsvarende Regler med samme Begrænsning findes i de fleste fremmede Love og hos os i Lov af 1857 § 13. Da et Værk tan være trykt uden at være udgivet, er gennemgaaende Udtrykket „trykt“ i Lov af 1857 § 13 ombyttet med „i Trykken udgivet“ o. l.

§ Littr. b ere Reglerne i Lov af 1857 § 13 Nr. 5 og Nr. 6 samlede under eet, da det Formaal, som hjemler Benyttelsen, er det samme. Det foreslaas at ubelade „Bisebøger“, jfr. Lov 1857 § 13 Nr. 5, da disse let kunne blive et Skaffestjul for Novdigtsamlinger, og da Samtykke til at optage Digte i Bisebøger sjældent vil blive nægtet, naar Dje-medet er loyalt. Ligeledes er det foreslaaet kun at hjemle Aftryk i Bøger bestemte til Brug ved den elementære Undervisning. Hvis Bøger bestemte for den højere Undervisning medtages, aabnes herved en betænklig Udgang til Misbrug af andres Værker; og navnlig gælder dette om Musikværker, idet man under Form af en Musikstole o. l. vilde kunne aftrykke de mest yndede Dele af andres Kompositioner. Det her foreslaaede stemmer ogsaa med svensk Lov (1877) § 11, 2det Stykke.

Reglen i Littr. c er næppe ganske ubetænklig, men vil dog vistnok saa sjældent blive til følelig Skade for Forfatterne, at det kan forvares at følge Traditionen fra vor gældende Ret og fremmede Lovgivninger¹⁾, der hjemler Aftryk af Digte som

Tekst for musikkalste Kompositioner. Anerkendes dette, er det næppe betænkeligt ogsaa at hjemle Aftryk af saadanne Digte paa Koncertprogrammer.

Littr. d er optaget i Genhold til et af Kunstakademiet fremsat Forslag. Ogsaa denne Regel har sine Betæneligheder, men den kan vanskelig afvises, naar Reglen i Littr. c bibeholdes.

Af de af Folketingsudvalget gjorte Ændringsforslag ere de to første, gaaende ud paa i Nr. 2 at forandre „et Aar“ til „ti Aar“ samt i Nr. 5 at ændre „et Aar“ til „to Aar“, optagne.

Derimod er der i nærværende Forslag ikke optaget nogen Bestemmelse om Ret til at forbyde Referater af offentlige Foredrag, idet det paa den ene Side formentlig ikke vil være ubetænkeligt at beståre Pressens Udgang til at omtale alt, hvad der foregaar offentligt, medens den, der offentligt har rejst et Spørgsmaal, ikke har noget billigt Krav paa, at kunne modsette sig, at hans Udtalelser gengives og imødegaaes. Hvor Forholdene gøre saadant rimeligt, vil en Foredragsholders udtalte Ønske om ikke at refereres vistnok som Regel godvilligt blive efterkommet. En udtrykkelig Anerkendelse af Referatretten er i alle Love anset for overflødig, og det er derfor heller ikke her fundet nødvendigt udtrykkelig at hjemle denne selvfølgelige Ret.

§ Paragraffens Slutningsbestemmelse er benyttet det norske Forslags Udtryk „Kilde“ (jfr. Lov 1857 § 13 Nr. 2), som baade omfattende Forfatterens og Komponistens Navn eller Forfattermærke og Værkets Titel. Den af Folketingsudvalget foreslaaede Tilføjeelse bliver derved overflødig.

Overensstemmende med det norske Udskat er Bestemmelsen om Aftryk i Aviser eller Tidsskrifter i nærværende Forslag sat i en egen Paragraf (§ 15).

Til § 16.

Denne Paragraf svarer til første Punktum af § 20 i Lov af 29de December 1857. Da Konfiskation eller andre Sikringsforanstaltninger bør finde Sted uden Hensyn til Handlingens Tilregnelighed, Straf og Erstatning derimod kun idømmes for tilregnelige Krænkelser, er det rigtigt at fordele Bestemmelserne herom i 2 Paragraffer. I Konsekvens af Reglen i § 1 maa Konfiskationen efter § 16 ogsaa udstrækkes til ulovlige Afskrifter samt til alle Eksemplarer, der ere bestemt til Offentliggørelse — ikke blot til Salg — ogsaa ogsaa til Ublejning, gratis Uddeling o. l. Forfatterretten kræntes lige saa vel herved

¹⁾ Norsk Lov § 16 c; svensk Lov (1877) § 11; finsk Lov § 9 d; østerrigsk Lov § 7; tykt Lov § 48.